SUFLET OLTENESC

CULEGERI ŞI CERCETĂRI FOLKLORISTICE

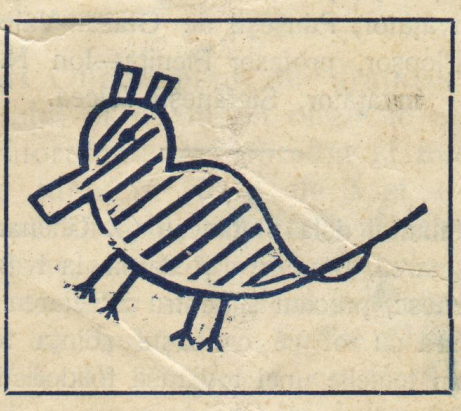

ANUL I FAURAR No. 2.

1927

TOVARĂŞIA
FOLKLORIŞTILOR OLTENI

CARMUITOR: Pr. TEODOR BĂLĂŞEL.
TOVARĂŞI ÎNTEMEIETORI: Teodor Bălăşel, preot, Stefăneşti-Vâlcea; I. I. Buligan-Dela Gorj învăţător, Brădiceni-Gorj — G. F. Ceauşeanu, preot, profesor, strada Opanez 3 Craiova—C. Ciobanu, contabil, Cetate-Dolj—N. I. Dumitraşcu, şeful Gării Codlea-Braşov—Gh. N. Dumitrescu-Bistriţa, preot, Bistriţa-Mehedinţi—Gh. Gh. Fierăscu, învăţător, Păuşeşti de Otăsău-Vâlcea—C. S. Nicolăescu-Plopşor, profesor Plenita—Ion N. Popescu, învăţător, Stefăneşti-Vâlcea.

Din Legământul dela Stefăneşti (4. Ghenar 1927): „Pentru adunarea, rânduirea şi darea la iveală a folklorului oltenesc, precum şi pentru cercetarea şi punerea lui în legătură cu tot ce cunoaşte ştiinţa folkloristică, punem temelie unei tovărăşii folkloristice".

Cine doreşte să fie tovarăş al nostru, plăteşte odată pentru totdeauna 200 lei.
Tovarăşii care vor da sprijin tovărăşiei folkoriştilor Olteni şi vor răspunde regulat la întrebările puse în Suflet Oltenesc, vor fi numiţi TOVARĂŞI de MUNCĂ

SUFLET OLTENESC

ANUL I FĂURAR 1927 No. 2

SPRIJINITORII NOŞTRII
D-nu Dr. C. TĂNĂSESCU Plenița 500 lei

DOUĂ-TREI VORBE ÎNAINTE.

———

Câți-va tineri Olteni, plini de dragoste pentru trecutul pământului şi neamului oltenesc şi de nădejde pentru viitorul acestui pământ şi neam, s'au adunat în casa mea în zilele de 3 şi 4 Ghenar 1927. După două zile de împreună sfătuire, ne-am pus tovaroşi şi ne-am legat şi prin viu graiu şi prin scris, unii cu alții, să tipărim o revistă folkloristică, pe care am botezat'o *„Suflet Oltenesc“* şi pe care ne-am legat s'o ținem cu viață cât mai multă vreme. Şi neam mai legătuit între noi ca fiecare în laturea noastră să culegem cât mai mult material folkloristic, sau în legătură cu el, pe care să-l tipărim în această revistă. Revista va tipări material de acest fel şi de la alți culegători, cari nu intră în tovărăşia noastră, însă să fie cules numai din Oltenia.

Şi apoi, tinerii ăştia — Olteni tot unul şi unul şi de cei cu câte douăzeci şi patru de măsele — movelnici nevoie mare, drept mulțumire că-i găzduisem între pereții căsuței mele, s'au

gândit să-mi făcă o poznă: cu voie fără voie m'au făcut staroste al acestei tovărăşii, că ziceau dumnealor: eşti mai bătrân ca noi şi trebuie să fii şi ceva mai priceput într'ale folklorului. Că sunt bătrân o ştiu prea bine şi aş dori să mi se spuie cât mai rar acest lucru şi dacă s'ar putea niciodată, dar că aş putea fi mai priceput ca dumnealor, asta poate s'o spuie dumnealor mult şi bine, că mie nu-mi prea vine a crede. Dar dacă alții o zic şi o cred, mă las apii, căci beleaua cade pe om din chiar senin, când nici cu gândul nu gândeşti: ca iarna pe om sărac. Vorba ăluia: Vrei nu vrei, bea iazmă Andrei! Şi aşa, mai cu una mai cu alta, mă văzui ditai staroste între cei o mână de cărturari olteni, strânşi în jurul „Sufletului Oltenesc".

Omul numai de noroc să se vaete !

Şi acum, de părere bună, că mă văzui mai mare, o să-i trag şi eu un chiot, ştii colea voinicesc, de să răsune toată Oltenia:

Hai noroc şi ceas bun să dea Dumnezeu !

PREOTUL TEODOR BĂLĂŞEL

LUMEA CEA NEVĂZUTĂ

(Credințe, legende şi ziceri populare.)

—

Dumnezeu, şi Sarsailă.

La începutu începuturilor, când nu era nici ceru cu stelele şi nici pământu cu ce se vede şi mişcă pe el, peste tot era numai văzduh şi întunerec beznă şi nimic nu se vedea. In văzduhu şi în întunerecu ăsta erau doi frați, care bâjbăiau decolo până colo, erau Dumnezeu şi Sarsailă. Frați, frați erau ei, dar unu cu altul nu se aveau bine, pentrucă pe cât era Dumnezeu de bun la suflet şi drept, pe atât Sarsailă era rău la suflet, viclean şi ne drept. D'aia, de şi Sarsailă zicea într'una lui Dumnezeu «frate-meu», Dumnezeu însă zicea tot d'auna lui Sarsailă «nefrate-meu». Dar năcazul ăl mai mare al lui Sarsailă pe Dumnezeu era că Dumnezeu avea putere să facă orice vrea din nimic, pe câtă vreme Sarsailă n'avea această putere. D'aia Sarsailă avea mare ură şi pizmă pe Dumnezeu şi căuta prin tot felu de vicleşuguri şi meşteşuguri diavoleşti să strice şi să facă rău tot ce Dumnezeu făcea bun.

Dumnezeu mai avea şi alt nume, îi mai zicea şi Milostivu. Şi Sarsailă mai avea şi el şi alte nume, că-i mai zicea: Satana, Diavolu, şi Dracu.

NOTA. Legenda aceasta, unică în felul ei, în care se spune că Dumnezeu şi Dracu sunt frați buni, o am culeasă acum vre-o 20 şi mai bine de ani dela bătrânul Răducă Pătru Ciobanu din satul Dobruşca, Vâlcea, mort de mult.

În felul acesta n'am găsit'o în nici o colecție, iar eu o public acum pentru prima dată.

Dumnezeu şi Îngerii.

Ce s'a gândit Dumnezeu: ce să stau eu singur în bezna şi în văzduful ăsta fără de sfârşit, numai cu Împleţitatu de «nefrate-meu« ? Ia să-mi fac eu nişte slujitori puternici, iuți, frumoşi şi mulți fără de număr. Numai cu gându a gândit Puternicu şi în clipa ochiului s'a şi pomenit împresurat de milioane de milioane de îngeri frumoşi ca lumina, puternici şi iuți nevoie mare, gata să îndeplinească orice poruncă a lui Dumnezeu. Dumnezeu cum îi văzu, i-se umplu inima de bucurie, făcu cerul cu stelele şi-l dete îngerilor să le fie lor lăcaş. Apoi îi rândui în trei cete şi pusă peste fiecare ceată câte un înger care să le fie voevod. Şi numele lor era: Liţipe, Mihail şi Gavril.

Sarsailă şi Dracii.

Când văzu Sarsailă minunea asta, pleznea de necaz pe Dumnezeu şi ar fi vrut să-i piarză pe toți îngerii, dar n'avea nici o putere. Atunci schimbă planul şi o luă cu viclenie pe alt drum. Se luă bine pe lângă Liţiper, căpetenia cea dintâi a îngerilor, şi cu vicleşug mare începu să-i şoptească, ce eşti tu prost de asculți de Dumnezeu şi te supui lui. Cât eşti tu de puternic şi ai sub ascultarea ta atâta puiedie de îngeri, poți să-ți pui scaun şi mai presus decât al lui Dumnezeu şi să fie el supus ție, nu tu lui. Limba vicleană tot d'auna înşeală, înşeală şi pe bietul Liţiper, care îşi puse în gând să facă precum îl sfătuise Sarsailă, adecă să se ridice cu scaunu mai presus decât al lui Dumnezeu, făcătoru său. Dar nici n'a apucat să gândească bine şi din înger luminat s'a pomenit drac întunecat.

NOTA. Dumnezeu şi Îngerii şi Sarsailă şi Dracii le am prins tot dela bătrânul Răducă Pătru Ciobanu din satul Dobruşca, Vâlcea.

Căderea Dracilor şi Sfeti Aranghel.

Întâi şi întâi n'au fost draci pe lume, ci numai îngeri în cer la Dumnezeu. Într'o zi îngerul cel mai mare, Luțifer, care astăzi este Tartorul dracilor, a vrut să-şi puie scaunul mai presus decât al lui Dumnezeu. Dar nici cu gândul n'a apucat să gândească bine şi din înger luminat s'a pomenit drac întunecat.

Din cer el s'a pomenit în fundul pământului, unde sunt beznele iadului. Când a căzut Tartoru, a început să cază toată ceata peste care era el mai mare. Şi cădeau, cădeau mereu, unul peste altul, din cer tocmai în fundu pământului. Atunci un voevod îngeresc, văzând că or să cază toți îngerii, a mers în mijlocu lor şi a strigat cu glas mare:

— Să stați !

Voevodu acesta era Sfeti Aranghel. Şi cum a zis vorba «să stați» pe loc au încremenit toți, care şi unde se aflau. Cei din cer au rămas toți îngeri luminați sub comanda lui Sfeti Aranghel. Cei de sub cer au rămas draci întunecați sub stăpânirea Tartorului.

Dracii, când a zis Sfeti Aranghel «să stați», au încremenit toți care unde se aflau: unii în fundu pământului, alții pe pământ, alții în ape, alții în văzduh, alții cu gura în jos şi toți în toate felurile. Dracii cei din fundul pământului, cu Tartoru lor din preună, au făcut iadu unde canunesc sufletile oamenilor păcătoşi; cei de pe pământ fac tot felul de zavistii de înşală lumea şi trag pe oameni la păcat; celor din ape le zice lumea «Al din baltă» şi fac fel de fel de zavistii de îneacă lumea care umblă pe apă cu luntrile, corăbiile şi altele; dracii cari au rămas în văzduh s'au apucat de făcut vămile văzduhului, unde opresc sufletile oamenilor cari merg la cer, îi opresc la vamă. Aci sufletele dau faptele cele bune, dacă nu prea au fapte bune dau hainele cari li-se dau de pomană până la 40 de zile, şi dacă nu se plătesc de vamă nici cu atâta, mai dau şi paraua dela deget, care li-se pune oame-

nilor când mor. Şi dacă nici cu acestea nu se pot plăti de draci pentru păcatele lor cele multe, apoi dracii opresc sufletele şi le trimet la iad. Dracii cari au rămas spânzurați cu gura în jos în văzduh, leapădă mereu la bale din gurile lor. Aceste bale se numesc balele vrăşmaşului. Balele astea multe rele mai aduc omului, Maică Doamne ! Căci ele se brodesc de cad în fântâni, în pâraie, izvoare şi în tot felul de ape şi oamenii bând din ele, beau cu apa şi balele vrăşmaşului şi se se înbolnăvesc şi zac până mor.

Boalele căpătate din bale vrăşmaşului n'au leac, decât doar din citănii sfinte, din sfintele masluri, din căderi la sfintele daruri prin biserici, sau mergând la mănăstiri unde se găsesc moaşte de ale sfinților, atunci şi nici atunci.

Balele vrăşmaşului ar prăpădi lumea cu totul, dar ele n'au putere ziua, din pricină că Sfântul Soare le arde şi le taie toată puterea. Ele au putere numai noaptea, din scăpătatul Soarelui şi până în răsăritul lui.

Căderea Dracilor şi Sfeti Iliei

Sfeti Ilie a fost luat în armată şi când s'a liberat din oaste la şeapte ani, venind pe drum spre casă, unde lăsase pe nevastă-sa cu mumă-sa, se întâlni cu dracul sub chipul unui om bătrân. Dracul îi zise: Sfeti Ilie, du-te mai repede acasă — până nu se face ziuă—că ai să-ți găseşti nevasta în pat cu ibomnicu, iar pe vatră pe tată-tău cu mamă-ta.

Sfeti Ilie, cum era din fire necăjicios şi iute foc, cum auzi sări în sus de ciudă şi de mânie şi cât ai clipi fu acasă. Intră în casă şi în pat văzu doi inşi, un bărbat şi o femeie, dormind unu lângă altu. Nici una nici două, trase paloşu şi hârşti ! îi reteză drept în două, făcând din ei două bucăți. Dar nevasta lui, care era culcată cu copilul pe vatră, cum auzi larmă la sobă, intră înăuntru să vază ce e acolo. Cum intră şi văzu pe Sfeti Ilie cu paloşu plin de sânge şi trupurile socrilor ei făcute ciopârți, o arse la inimă, pricepu ce se

întâmplase şi zise: ce făcuşi Sfeti Ilie, tăiaşi pe tat'tău şi pe mă-ta !

Sfeti Ilie se dezmeteci, tăcu, puse paloşu în teacă, puse caii de foc la căruță de foc şi cât te ai şterge la ochi fu înnaintea lui Dumnezeu, sus în cer, şi-i spuse toată tărăşenia cum l'a înşelat dracul de şi-a tăiat părinții.

Dumnezeu îi dete un bici de foc şi-i zise: cu biciu ăsta să săgetezi şi tu pe draci.

Dracii erau în cer până la istoria asta. Şi Sfeti Ilie cum a pus mâna pe bici, cum a început să-i pocnească pe draci. Se sui în căruța de foc cu caii de foc şi după draci prin cer: unde ajungea dracu, poc! şi-l lăsa întins şi cu ochii beliți.
Poc în unu, poc în altu, cum da cu biciu huruiau dracii din cer pe pământ ca frunza şi ca iarba. Şi Sfeti Ilie: după ei, după ei ! Şi poc ! poc ! poc ! îi lăsa lungiți. Dracii văzând că nu e de glumă şi că Sfeti Ilie o să-i mături pe toți şi n'o să mai rămâie nici picior din ei, au început să strige la Dumnezeu:

«Ho, Doamne, nu ne prăpădi pe toți, că nu se mai închină lumea ție !»

Dumnezeu a zis atunci lui Sfeti Ilie, să-i lase mai uşor, dar când or face zavistii şi or răscoli norii pe cer, atunci să-i săgeteze fără milă. D'atunci şi până azi a rămas că numai când sunt nori grei îşi ia biciul de foc şi căruța cu caii de foc şi porneşte în vânătoare după dracii care se amestecă în nori.

Tartoru şi cei lalți draci au rămas fiteşcare în locu unde îi arunca biciu lui Sfeti Ilie. Tartoru şi cu alți draci mai mari au căzut în fundu pământului şi acolo sunt până în ziua de azi, alții au intrat în pământ numai până la genunchi şi aşa au încremenit; alții au căzut pe pământ, prin fântâni, prin văi, munți, dealuri, râpi, prin pomi şi prin tot felul de locuri, unde stau până azi; alții au rămas prin ăle văzdufuri spânzurați cu gurile în jos şi aşa stau încremeniți până astăzi.

NOTĂ. Aceste două legende: «Căderea dracilor şi Sfeti

Culese din județul Dolj de N. Plopşor

Aranghel» şi «Căderea dracilor şi Sfeti Ilie» leam cules din satul Bogdăneştii dela Olt, jud. Vâlcea. Ele au fost publicate de mine în revista *de* folklore Şezătoarea (III p. p. 78—*9* şi *XI* p. p. 173—5) şi au fost reproduse de Tudor Pamfile în Povestea lumii de demult, p. p. 65, 66 şi 76. Le reproduc aici cu oarecare nuanțe aflate mai târziu şi ca fiind în strânsă legătură cu prima legendă: «Dumnezeu şi Sarsailă» şi a doua: «Dumnezeu şi îngerii», care n'au mai fost publicate şi au un interes capital.

Dumnezeu, Îngeri, Sfeti Aranghel şi Dracii.

Dumnezeu îşi avea ca slujitori cetele îngereşti şi Sarsailă cetele dracilor. Ei trăiau în bună înțelegere cu toții în cer. Dar odată ce le dă dracilor în gând, nu că să-şi puie ei scaunele mai presus de cât ale lui Dumnezeu şi ale îngerilor lui. Dumnezeu înțelegând gândul dracilor a pornit cu Sfeti Aranghel, mai marele îngerilor, să doboare pe draci din cer jos pe pământ.

Sfeti Aranghel *a* dat poruncă îngerilor de sub stăpânirea lui să dea brânci dracilor din cer jos pe pământ, îngerii cei mai voinici au dat cu dracii tocmai în fundu pământului; alții mai slăbănogi abia de au dat brânci din cer şi au rămas dracii aceia pe pământ şi spânzurați prin văzduh şi aşa stau până azi.

NOTA. Această ultimă legendă despre «Căderea dracilor» o am culeasă din comuna Ştefăneşti, jud. Vâlcea. Ea a fost publicată de mine în revista Şezătoarea (III p. 76—7) şi reprodusă de Tudor Pamfile în Povestea Lumii de demult (p. 75).

O reproduc aci ca find în strânsă legătură cu legendele de mai sus, ca variantă a lor.

Dumnezeu

Dumnezeu are chipul unui om bătrân-bătrân, cuvios, blând şi bun la suflet. Sub acest chip el călătorea mai de

mult şi pe pământ întovărăşit totd`auna de Sfeti Petre, ca să vază cu ochii lui cum trăieşte lumea pe pământ. El făcea numai bine pe unde mergea. Atunci şi cerul era jos, aşa de jos că, dacă te suiai pe un munte, puteai să-l ajungi cu mâna. Dumnezeu şi sfinții se suiau şi se coborau din cer ori de câte ori vreau. Dar o blestemată de mătuşă a aruncat cu scârnă după Dumnezeu şi d'atunci Dumnezeu s'a supărat, a ridicat ceru în ăle slăvii, şi nu s'a mai coborât pe pământ niciodată, nici el nici sfinții până in ziua de azi. Acum îşi are scaunul său în cer. Numai la Vremea de Apoi, când va judeca lumea la judecata cea mai de pe urmă, se va cobora cu scaunul său din cer, dar nu va atinge pământu, ci va sta în văzduh, ca nouă stânjini depărtare de pământ. Până atunci el va sta în cer pe scaunu său, ocolit de îngeri şi de sfinți, care îi cântă mereu şi-l slăvesc. Măcar că are chip de om, dar are mare putere, putere fără margini, pentrucă orice vrea face. El a făcut pe îngeri, din care o parte s'au făcut draci. Pentrucă el a făcut toate câte se văd şi nu se văd, se zice «Atoate Făcătoru». Niminea nu se poate potrivi lui Dumnezeu în putere, de aceea i-se mai zice şi «Atoate Puternicu». Este şi blând, bun şi milostiv, mai ales cu cei săraci, de aceea i-se mai zice şi «Milostiv» şi «Tatăl săracilor». Dumnezeu a avut multe de luptat. A luptat cu Sarsailă şi cu dracii lui, a luptat cu Jidovii, care se încontrau lui, şi pe toți i-au biruit şi i-au pus aşternut picioarelor lui. Mai are de luptat cu Antihârț la Vremea de Apoi şi-l va birui şi pe acela, căci este «Biruitorul». Antihârț va fi cel din urmă dintre vrăşmaşii lui Dumnezeu, care va mai îndrăzni să se scoală împotriva lui. Odată biruit şi acela, Dumnezeu de aci înainte şi lumea va avea pacea vecinică. Dumnezeu, pentrucă lăcuieşte în cer, se mai chiamă şi «Tatăl cel Ceresc». Şi pentrucă dracii au mare frică de Dumnezeu, el se mai chiamă şi «Spaima dracilor».

NOTA. Toate aceste credințe sunt comune locuitorilor din Vâlcea, de pe unde le-am cules. Hristos apare ca ceva confuns în credințele vâlcenilor, deşi îşi zic toți creştini. Sub numele de «Domnul Hristos» înțeleg mai mult un sfânt, decât un Dumnezeu. «Unul Dumnezeu», «Dumnezeu Sfântuleţ̦u», «Dumnezeu din cer, etc. se aude foarte des în gura poporului din Vâlcea.

ZICERI POPULARE

Bun ca pâinea lui Dumnezeu

Se zice de un om blând, bun, milostiv, etc.

Dumnezeu e d'asupra, ne vede.

Se zice atunci când cineva vrea să încredințeze că spune adevărul.

N'ai fi tu Dumnezeu

Se zice în bătaie de joc celui ce se crede prea mult.

Dumnezeu mi-e martor

Se zice de cel ce vrea să încredințeze că spune adevărul.

Ochiu lui Dumnezeu nu doarme

Adecă Dumnezeu pe toate le vede şi pe toate le răsplăteşte.

Până la Dumnezeu te omoară sfinții

Adecă de multeori cei mai mici sunt mai răi de cât cei mari.

Dumnezeu să-ți răsplătească

Se zice cuiva care ți-a făcut vreun rău şi nu poți sau nu vrei să ți răzbuni. Se zice şi celui ce ți-a făcut un bine şi nu eşti în stare să-i răsplăteşti.

Dumnezeu să primească

Se zice când primeşti ceva pomană dela cineva, în special ca să fie pomană morților.

Dumnezeu să-l ierte

Se zice oridecâteori vorbeşti de un mort şi mai cu osebire când încă nu e în mormântat. Parodiind această zicere, auzi în popor zicându-se în batjocură: Dumnezeu să-l ierte cu trei poame fierte, sau: Dumnezeu să-l iepure.

Te vede el Dumnezeu din cer

Adecă fii sigur că fapta ta va fi văzută şi răsplătită de Dumnezeu. Parodindu-se această zicere auzi în popor: Te vede ăl din pod.

Dumnezeu îți dă dar în obor nu-ți bagă.

Adecă dacă singur tu nu te ajuți prin muncă şi ostenală nici Dumnezeu nu te poate ajuta.

Un Dumnezeu îți dă şi altul iți ia

Se zice atunci când ai primit un ajutor dela cineva şi printr'o împrejurare ai pierdut din altă parte.

N'am de Dumnezeu

Adecă n'am rost, n'am căpătâi în lume.

S'a uitat Dumnezeu

Se zice de un om prea bătrân, care nu mai moare. Se mai zice şi de cineva căruia îi merge totdeauna rău.

L'a luat Dumnezeu

Adecă a murit. Ades se aude în popor: Nu-l mai ia Dumnezeu, Ia-l Doamne, Ia-mă Doamne. Parodindu-se această zicere se zice în glumă: Ia-mă Doamne la o mie de ani.

Nu-l iartă Dumnezeu

Adecă nu mai moare. Ades se aude în popor zicându-se despre un bolnav care se bate cu moartea: Iartă-l, Doamne ! Dor l'o ierta Dumnezeu.

Dumnezeu nu bate cu ciomagu

Adecă nu te pedepseşte îndată ce ai greşit, ci pedeapsa dela el îți vine când nici nu gândeşti.

A plecat să găsească pe Dumnezeu şi a dat peste Dracu

Adecă una a gândit şi alta a eşit.

Dumnezeu cu mila .....

Se zice în cazuri grele, când omul nu mai poate face nimic.

A fi de cei care dau cu barda în Dumnezeu

Adecă om nelegiuit, fără temere de Dumnezeu.

A nu avea frică de Dumnezeu şi ruşine de oameni.

Adecă a fi pierdut orice calități morale.

Poartă Dumnezeu grije
Adecă Dumnezeu îngrijeşte de făpturile sale.

Bătu-te-ar Dumnezeu
Blestem popular. În popor se crede că nu e bine să zici unui copil al tău Bătu-te-ar Dumnezeu, căci dacă l'o bate Dumnezeu ce mai e de capul lui ? Mai bine să baţi copilul de cât să-l blestemi aşa.

A fi blestemat de Dumnezeu
Adecă a fi cel mai nenorocit.

A fi bătut de Dumnezeu
Se zice unui om fără caracter.

Dumnezeu nu goneşte cu ceasu, ci cu anii
Adecă are mare răbdare.

Bun e Dumnezeu, meşter e Dracu
Se zice când cineva trece prin grelele împrejurări din care totuş are credinţa că va scăpa cu faţă curată prin vr'un mijloc oare care.

Să te rogi la Dumnezeu, dar nici de Dracu să nu-ţi baţi joc.
Adecă sunt de multe ori împrejurări când fiind părăsit de Dumnezeu se poate ca şi Dracu să-ţi fie de vre'un folos.

Dute cu Dumnezeu
Se zice şi ca o urare pentru cei ce pleacă într'o cale lungă, dar se mai zice şi celui ce nu-ţi dă pace şi vrei să plece mai curând şi să te lase în pace.

Amin Dumnezeu să te auză
E un răspuns ce se dă la urare, fie şi la un pahar de vin.

Dumnezeu să te vază
Adecă Dumnezeu să-ţi răsplătească binele şi mai ales răul ce-mi făcuşi.

N'are nici un Dumnezeu
Adecă n'are nici un rost în lume.

Dumnezeu e orb

E o blasfemie, ce se zice la necazuri mari, cu înțelesul Dumnezeu nu vede nedreptățile ce se fac.

Omul lui Dumnezeu nepot bun Dracului

Se zice cuiva pe care vrei să-l iei peste picior.

Nici Dumnezeu n'are ce-i face

Se zice de cineva care se află într'o situație disperată.

Dumnezeu ăl cu coarne

Adecă însăş Dracu.

Dumnezeu Sfântu ne umple gâtu

Zăcere de batjocură la adresa beților.

CULESE DE PRIN JUD. VÂLCEA DE PREOTUL TEODOR BĂLĂŞEL

ALT PORT ÎN OLTENIA

Se ştie încă de mult că în unele sate din Romanați femeile poartă pe cap un fes roşu peste care se leagă o cârpă. Răposatul Dr. C. I. Istrate l-a studiat întrucâtva (în N. Densuşeanu, Dacia Preistorică şi o comunicare la Academie). Pentru a putea da ținutul de răspândire al acestui port am scris în 1925 D-lui învățător Ştefan Ionescu din Radomir. Răspunsul Dumnealui alcătueşte în această privință un document prețios.

Iată-l:

Am 27 ani.

De când sunt în satul meu şi satele din prejur, n'am văzut nici o femeie purtând asemenea fes. Am întrebat pe mama şi alte femei mai în vârstă şi mi-au spus că aceste fesuri se purtau mai de mult, însă de aproape 40 de ani nu se mai poartă. Rar dacă mai sunt azi femei bătrâne care păstrează fesuri dela părinții lor, însă le țin în ladă ne punându-le nici odată pe cap.

1 şi 2. De când e portul fesului şi cine l'a adus, n'am putut afla. (îşi dau părerea că dela Turci)

3. Cine-l poartă şi cine-l purta v'am spus.

4. Era făcut în formă de „potcapiu popii", culoare roşie şi cu moţ negru de mătase. După ce-l aşeza pe cap, punea o cârpă de borangic, sau de bumbac înălbit foarte subţire, lăsând să se vadă o dungă ca două degete la frunte.

5. Satele în care se mai poartă şi azi fesurile sunt: Vlăduleni, Osica de jos şi sus, Fărcaşele, Cioroiu, adică colţul de pământ cuprins între: Teslui Olt şi Olteţ Olt. Satele: Preajba, Vişina, Botoşeni şi de aci la Miază zi, inclusiv: Radomir, Dioşti, Zănoaga, Leu, Cacaleţ, Apele-Vii, Celaru, Redea sau purtat azi nu se mai poartă. La Celeiu lângă Corabia am fost învăţător în 1920; nu se purta; nu pot şti dacă în satele Orlea, Potelul, Ianca, Dobroteşti se poartă. Dacă nu s'ar purta în aceste sate ar fi regulă generală că dela Teslui spre Miază zi în tot jude}ul nu se poartă.

III

În legătură cu acesta va trebui pus şi conciul de lemn care s'a purtat pe multe locuri în Oltenia şi se poartă şi astăzi în prejurul Severinului. Cercetări în această direcţie ar aduce multe date pentru studiul portului în Oltenia, studiu ce încă nu s'a făcut şi cade numai în sarcina folkloriştilor.

N. PLOPŞOR

CONTRIBUŢIE LA: „UN PORT DEOSEBIT ÎN OLTENIA“

Am cunoscut în *Ştefăneşti*, *Vâlcea*, trei fraţi; câte trei bătrâni octogenari, morţi câte trei acum 15—20 ani, Chera, Matei cel mare şi Matei cel mic,

feciori lui Papa „Sin Papa Giura Bobeş" din Ştefăneşti.

Aceşti trei fraţi erau viţă de „boeri de neam", având sineturi de boierie dela Ştirbeiu Vodă, sineturi pe care le păstrez eu, fiindcă Matei cel mic mi-a fost socru prin adopţie.

Câte trei aceşti fraţi se purtau cu capul aproape ras, lăsând numai un zmoc de păr lung în vârful capului, aşa de lung încât acoperea capul. Întâmplător la judecătorie, fiind martor, Matei cel mare a fost întrebat de judecător, care a fost impresionat de acest port, că de ce se poartă aşa ? La care a răspuns că „aşa s'a pomenit la moşii lor, că au fost boieri de neam".

Alţi oameni n'am mai văzut în Ştefăneşti cu acest fel de port.

PREOTUL TEODOR BĂLĂŞEL

CUVINTE ADÂNCI

Culese de Const. C. Ciobanu

Raru
Umple caru
Desu
Umple fesu

I

Obişnuinţa uşurează povoara.

II

Viteaz să fii ! dar….nici de fugă să nu'ţi baţi joc !

COPII ȚIGANULUI

Un țigan avea atâția copii, că dacă-i numea la repezeală, nici nu puteai să-i numeri măcar. Întâlnindu-se danciul, cu un frate de cruce, din vorbă 'n vorbă, acesta-l întreabă; —- ori câți dănciuci ai cu toți, vataule.

— Apoi socoteştei; Doi la oi, doi la boi, doi cu tetea la cimpoi, doi în car, doi sub car, doi în urma carului iar Ciurilă cu Burilă şi Mândrilă cu Frățilă şi Maftei cu Doroftei, stau la foc că-s mititei.

— Ai aflat câți am ?

— Ham aflat. Hai 6 şi cu atât şi nu mai ştiu cu cât.

Comunicată de *Ioan Stoichiță din* Sârbeşti Gorj
I. I. BULIGAN DELA GORJ

PAŞTILE ȚIGANULUI

Un țigan în toți ani, avea pretenția ca el să ia paşti, întâiu dela popa.

Aşa, odată popa sa sfătuit cu târcomnicii, cum să-i tragă o păcăleală baragladinei, ca să se scape de el. Amestecară oțet tare şi cu hrean şi aştep-tară să vină țiganul. Iată-l că veni. Ceru paşti, nu-

mai decât, înaintea tuturor. I-se dete. Deodată însă, începu să strănute şi scoțind cuțitul dela brâu, — hârşt — îşi taie nasul. Popa îl întrebă numai decât.

— „Ce e măi țigane, ori nu ți plac paştile ?“

— „Haoleo părinte, — răspunse țiganul — de paşti-paşti, da-s tari al dracului !

De nu era nasul, săreau ochii. Şi arătând la dănciuc, zice:

— Hăstuia să nu-i dai că dracu l-a luat.

Auzită dela Dumitru Mercioiu din Brădiceni Gorji

I. BULIGAN DELA GORJ

***

VORBA EI...

— Fa, fală, maică, nu te mai acoperi la ochi cu cerga când te culci, şi... trupul ți-l laşi afară...— îi zicea mereu maică-sa, fie-sii, ce era cam proastă din fire...

— Da' cine ce-are cu mine, maică ?...

— Apoi nu, lata maicăi, fală, nu e bine...

— Şi de ce maică ?

— Di ce-aşa !

„ — Capu să-mi trăiască, maică, şi las' belelele să curgă“,—îi răspunde iarăşi fata oarecum întreruptă dintr'o dulce amintire de-acum câteva zile, întorcându-se pe partea ceailaită, trăgându-şi cerga pe cap şi *desvelindu-se...* până peste mijloc...

...Bagseamă o pățise ea, că dacă şi-a acoperit capul, n'a vrut să mai ştie nimic de trup !...

Şi de-atunci a rămas vorba asta [*])

N. I. DUMITRAŞCU

[*]) *Povestită de Alexandrina, soția şefului di manevră C F. H. Ion Adamescu, în Calafat, astăzi mutat în Craiova, 1918.*

LA PRĂŞIT

Îi zic unuia, odată:
— Hai Mărine la Prăşit…
El:
— Nu pot c'am îmbolnăvit !
Da' după ce mai trece nițică vreme, iar:
— Hai Mărine la mâncare...
Şi el:
— Ia dați lingura a mare !.. *)

N. I. DUMITRAŞCU

***

NU MI VINE SA TAC !

Odată, un rumân, tocmeşte şi se'nvoieşte c'un țigan, ca să-i dea pe danciu ăl mic să-i păzească gâştele.

După asta țiganul ăl bătrân se duce pe câmp îşi vorbeşte cu fiu-său, că de gâscă aia mai mare să îngrijască mai bine, că are de gând s'o fure.

Într'o zi se pomeneşte dănciucu, că i lipseşte taman gâscă a cu pricina.

Ce se întâmplase ? Hoțu de țigan ăl bătrân o şi furase, fără să-i mai spuie lu fiu-său, ori să i se arate.

Țiganu ăl mic se duce acasă plângând, iar, stăpânul când auzi de ce plânge, îi spuse să tacă că-l iartă, nu-i face nimic.

Da' danciucu răspunse: — Nu-mi vine să tac, că e lipsă tomna **) gâscă a mai mare pe care pusese tata gând s'o fure !

Dela Matei Barnea Lungeşti – Vâlcea

ION N. POPESCU

*) *Din comuna Bistreț*

**) *tocmai*

CÂNTECE

Foaie verde trei tuleni.
În comuna Izbiceni
Ne-a eşit duşmanii 'n cale,
Dela deal şi dela vale.
Foae verde mărgărit
Inamicu 'naintând
Cu-artileria bătând
Fărâma clădirile
Şi omora vitele
Ne sdrobea convoaele
Foaie verde de-un lian,
Noi şi-artilerie aveam.
Şi'nainta pân la Olt,
Ca să construiască un pod.
Ea podu nu-l putea face.
C'avea artileria în față
Bătea mereu şi din spate.
Şi podul n'a putut face.
Foae verde foae lată
Comandantul de brigadă
Colonel Dimitriade.
Văzând că nu se mai poate,
Gornistu iute a chemat,
Şi l-a pus de a sunat,

Noi tunurile am predat.
Doamne, zău, ce trist eram
De tun când mă despărțeam
Plângeam şi mereu oftam,
Foaie verde izmă creată
Unguri ne bat prin fată
Şi Germanu pela spate. —
Foae verde de doi sloți,
Ne lua prizonieri pe toți,
Bateriile le lua,
Cu cine le comanda
Si cu toată brigada,
Foae verde de vizdei
În ziua de douăştrei
În comună că ne bagă
Ne ținea o noapte 'ntreagă
Ziua-ailaltă jumătate.
La douăsprezece plecam
La Corabia mergeam
Si-acolo mult nu mai stam.
Foae verde trei migdale
Mergeam la Dunăre 'n vale
Foae verde ca nalba.
Câte patru ne punea
Foae verde trei alune
Ne da câte doi pe pâine
Fără nici strop de legume
Foae verde de lian
Iute 'n şlepuri ne băgăm
Păn dimineața şedeam.
Foae verde trei oglici
Pe ziua de douăşicinci
Pe Dunăre noi porneam
Si nu ştim unde mergeam
Se-auzia la noi în țară

Duşmani ne scot afară
Ne-a băgat în țara lor.
La patimă şi omor.

CULES DE
GH. N. DUMITREŞCU-BISTRIȚA

Dela Const. Bojan tunar-sergent ştiutor de carte de ani 25 din com. Hinova satul Cârjei Mehedinți, 1918 Decembrie 19.

***

FOAE VERDE TREI CICORI

Foae verde trei cicori
Vai de mama cu feciori !
Pătimeşte până'i creşte,
După ce mi i face mari
Mi-i ia statul militari.
— „Foae verde murele,
Spală mamă rufele".
— „Eu maică ți le-am spălat
Sunt afar nu s'au uscat".
— „Lasăle maică ş'aşa
Le.oi usca unde oi putea.
Foae verde măr stufos,
Munte, munte brad frumos
Pleacăte de vârf în jos,
Să mă sui în vârful tău
Să mă uit în satul meu.
Să-mi văd părinții mei
Cum râd străinii de ei.
Si să văd pe sora mea.
Cum râd Ungurii de ea

DIN P. OTĂSĂU VÂLCEA
CULES DE GH. GH. FIERĂSCU

D E S C Â N T E C E [*]

VETRICE [**)]

Negricioară, neagră ca Aspida, ca şarpele când şueră, ca lupu când urlă, ca câinele când latră. Eu cu numele lui Dumnezeu şi al Maicii Precesta, al sfinților Apostoli, mucenicilor şi al tuturor sființilor, al Sf. Evmeni ***) de astăzi şi al sfintei... Vineri de astăzi îți poruncesc să ieşi, să părăseşti corpul roabei (robului) lui Dumnezeu... (cutare) să rămâie curat(ă) cum dela Dumnezeu a fost lăsat(ă).

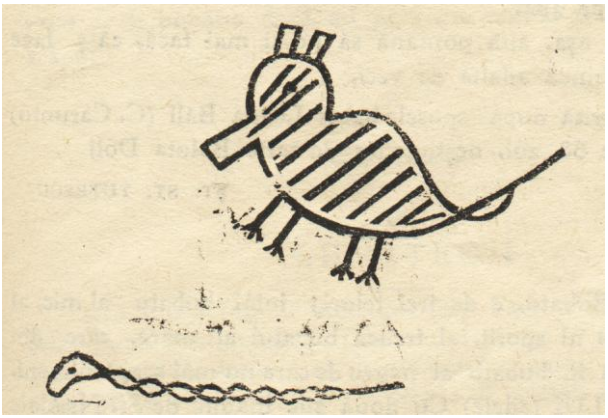

[*]) Acest descântec se scrie pe o bucată de hârtie, pe care deseamnă şi chipurile de mai sus şi această hârtie, se unge cu unt şi se pune pe burta copilului.

[**]) Durere de stomac la copii. ***) Aici se scrie numele sfântului din calendar care este în ziua când se descântă.

CREDINȚE

TĂMÂIOARA, RĂSURA şi OGLICIILE*)

Tămâioara, ogliciile şi răsura au fost surori. Cine vrea să-şi facă pomană să culeagă tămâioară, până nu cântă cucu, ca să nu-ş piardă mirosul. S'o țâe sus chitulițe şi când dau răsurile şi cu ogliciile să să ducă şi să le culegă, şi pe urmă să le facă chitişoare pe câte trele la un loc cu o lumânare şi să le dea pe apă.

Cine face aşa, altă pomană să nu-şi mai facă, că-ş face sărindar pe lumea ailaltă de veci.

Scrisă după spusele babei Leana Băli (C. Căruntu) de 58 ani, neştiutoare de carte Balota Dolj

Şt. St. Tuțescu

BUBAT Bubatu, e de trei feluri: întâi bubatu al mic, al doilea bubatu al sporit, al treilea bubatul al mare, care din neîngrijire dă în bubatu al negru de care nu măi scapă nimeni.

BUBATULUI (zilele) Cu două zile înainte de Sf. Nicolaie încep zilele bubatului care sânt în număr de trei țânând până în zâua de Sf. Nicolae. În aceste zâle nu să mănâncă făsui sămânță de dovlete, şi boabe fierte ca să nu fie bubatu aşa

*) din manuscrisele rev. Buciumul

de mare când s'o bolnăvi. Să măi fac trei tarte de pâine şi să împart crude ca să nu coacă bubatu. Odată cu turtele să dă de pomană şi miere sau zahăr ca să fie bubatul uşor,dulce. In aceste zile nu să lucrează nici unele de-ale muereşti. Dacă coasă, sparg-e bubatu.

Gubaucea-Dolj

Ca să nu te bubezi rău, când umblă boleşnița în sat, e bine să te duci la un bolnav cu 10 bani să cumperi 10 boabe, de bubat. Ii dai banii pupi pe bolnav şi zâci: am venit să-m dai 10 boabe, să nu mi dai măi mult. Dacă te'nbolnăveşti nu-ți iasă măi mult de 10 boabe de bubat.

Când sânt copii bolnavi de bubat îi cauți la buric: dacă bubele sânt făcute cerc înprejurul buricului scapă ori cât de greu ar fi bubatu, dacă au pe buric numai o bubiță, nu măi scapă.

Palilula-Dolj
N. PLOPŞOR

LUNATECII

Dacă într'o familie sunt doi frați născuți amândoi într'aceiaş lună, sunt lunateci. Dacă unul dintre ei se însoară, în ziua cu nunta, trebuie să ia amândoi o furcă (lemn cu două creci) şi să apuce unul de o creacă şi celălalt de cealaltă şi să tragă să o rupă că dacă nu fac aşa, unul din ei moare.

AUZITĂ DELA MAMA MEA
I. I. BULIGAN DELA GORJ

Vezi Gorovei, Credințe şi superstiții 370,1305, 1306,3269

NOTIȚA BIBLIOGRAFICA

Pr. Gh. F. Ciauşeanu

Am început dela 1912 să scriu folklore, cu toate că avem mult material adunat de pe vremuri. Am scris întâiu în «Ion Creangă» dela Bârlad poezii populare şi interpretarea cuvintelor «fofoloage, Covrag şa. Am publicat apoi o lucrare de folklore comparat: «Superstițiile poporului român în asemănare cu ale altor popoare vechi şi nouă» care a fost premiată cu premiul Adamachi dela Acad. Română (1913) Edit. Acad.

Am cules folklore din Vâlcea — în colaborare cu C. M. Popescu-Goruneşti-Vâlcea şi cu Gh. Fira fost la Stefăneşti-Vâlcea.

Am intrat în corespondență cu Muzeul de L. Română şi cu cel de Etnografie din Cluj — răspunzând la chestionarele lor şi luând un premiu la chestionarul «Calul» (Muzeul L. Română Cluj)

Lucrez la compunerea unei lucrări privitoare la folklorul nostru în comparație cu folklorul altor popoare şi în legătură cu istoria religiunilor.

Strâng provincialismele vâlcene şi folklorul din Vâlcea şi împrejurui.

Am mai publicat ÎNMUGURIRI şi COMENiTAR a EPISTOLEI CĂTRE EBREI după Maunoury (1926) ambele.

Am calaborat la reviste bisericeşti: NOUA REV. BISERICEASCĂ (Bucureşti) PRETENUL SĂTEANULUI. (Bicaz) LUMINĂTORUL *(R.* Vâlcea) REVISTA SINODULUI; RENAŞTEREA (dela Craiova) etc.

10 Febr. 1927 Craiova **PR. GH. F. CIAUŞANU PROFESOR**

ÎNSEMNĂRI

Arhiva, organul societății istorico filologice din Iaşi An. XXXIV. No. I Ian 1927. De mare însămnătate pentru cercetările folkloristice comunicarea D-rei Margareta Ştefănescu despre «Poveşti din literatura populară cehă asemănătoare cu ale noastre». Din această comunicare aflăm că «In sbornicul lucrărilor Prof. dr. I. Polâvka Praha 1918, să află un studiu al lui V. Tille, Studiile lui Polâvka de literatură comporată»

«În acest studiu zice d-ra Ştefănescu găsim subiecte de poveşti populare asemănătoare cu ale noastre în ce priveşte cadrul povestirii, motivul şi chiar spiritul ei»

Întâiul exemplu Prostia Omenească e f. cunoscut şi'n Oltenia a şi fost tipărită o variantă a acestei poveşti în Convorbiri (Sept.1912) sub titlu NĂROJII. Deasemenea povestea a treia are o variantă la noi pe care o vom da curând în revistă.

«Toate aceste coincidențe — zice în concluzie D-ra Ştefănescu sprijinesc teoria că literaturile populare nu sunt producții proprii ale popoarelor, ci numai adoptări ale unui şi acelaş motiv ce circulă, migrează, dela popor la popor orginea lui fiind la Indieni, dela care a trecut la popoarele europene. (cf. şi Benfey)»

Asupra teoriei lui Benfey iată însă ce spune M. Gaster. «La început, această teorie a fost îmbrățişată cu multă căldură de către învățații folklorişti din toată lumea.

S'au ivit apoi şi alte teorii diametral opuse dar mai

toți ne-am întors la teoria originei comune a basmelor şi povestirilor, fără însă a fi legată de India, ca țară băştinaşe tuturora» (Cele trei Crişuri An. II No. 14 p. 421)

Ca urme de rotacism găsim şi în Oltenia. Astfel am auzit pronunțându-se MĂRUNCHI în loc de mănunchii la Fântâna-Banului-Dolj, pe malul Dunării.

În cea ce priveşte «Moşii pe groşi». (Recenzia D. Găzdaru asupra Graiului bănățean de Costin) nu cunosc explicarea D-lui A. Philippide că aceşti groşi ar însemna moneda Groschen, dar în strânsă legătură cu această zicală avem:

Până a trece moşu grosu.
Trecură caprele dosu.

Aici nu mai e vorba de moneda Groschen, ci de un gros din pădure peste care păn a trece bietul moş, caprele au trecut dosul.

*

Pentru Expresiunea: S'A ARS (M'AM ARS) căreia D-ra Ştefănescu «cu multă probabilitate» îi dă origină... din niscava genuri de pedeapsă medievală.... ca o reminiscență din arderea pe rug...» ar trebui să se ție socoteala că această expresie nu e întrebuințată la țară, ci face parte din limbajul mahalagiilor orăşeni, find soră cu Arsene, şi Arsene zexe. De altfel e luată şi cu altfel de înțeles. Cred că ne aflăm în fața unei expresii noi de mahala şi... să mă erte D-ra Ş. dar în ceia ce priveşte această expresie, cred că... s'a ars.

***

Sub numele STRIGARE la p. 1048 (Tocilescu, Materialuri Folcloristice Vol. I partea II) ni se dă o strigătură de 24 versuri, care nu este poporană. Fac această îndreptare fiindcă e auzită din Băileşti.

Asemenea cu Calendarul Popular cules din Bărbăteşti Vâlcea p. 1197-1198.

Tot în această culegere sunt 2 ghicitori date ca frământături de limbă şi zicături. Întâi «Două picioare şedeau pe trei picioare şi ținea un picior, vine patru picioare şi ia picioru, atunci două picioare se necăjesc şi ia trei picioare şi dă 'n patru picioare» p. 1201. A doua: «N'am avut şi ți-am dat, acum am şi nu-ți dau. Roagă-te la Dumnezeu să n'am ca să-ți dau» Cea dintâi: cismarul sta pe scaun şi ținea o ghiată vine câinele şi ia ghiata; atunci cismarul se năcăjeşte şi ia scaunul şi dă 'n câine. Ce de-a doua: Femeia măritată cu ibomnic. N'am avut (bărbat) şi ți-am dat, acum am (bărbat).... (v. Gh. Pascu despre cimilituri p. 114).

***

O Bibliografie bogată în legătură cu «portul» moțului în Oltenia, despre care am scris în numărul trecut se găseşte citat în articolul D-lui Ovid Densuşianu, Originea Moților (Viața Nouă An XVI N-rele 8-9, 1 oct. 1 noem 1921)

Rog pe tovarăşii Buligan şi Bistrița să cerceteze cu de-a măruntul acest port şi să scrie câte o bucată asupra lui, findcă ne aflăm în fața unui port cu o însemnătate nebănuită.

***

CĂRȚI

Pr. TEODOR BĂLĂŞEL, Versuri populare Române Vol. III cărticica I «Ramuri Craiova 1926» LUCIAN COSTIN, Graiul bănățean 1926. N. I. DUMITRAŞCU, Moşteniri, povestiri, legende şi amintiri istorice Ramuri Craiova, 1926. ARTUR GOROVEI, Descântecile Româneşti Partea I Fălticeni 1925.

CITIȚI

Arhivele Oltenii, Comoara Satelor, Făt frumos, Izvoraşul, Şezătoarea şi Tudor Pamfile.

ÎNTREBĂRI

1) Femeile poartă vadra cu apă în cap, sau nu ? În satele în care nu se poate să se cerceteze, de ce ?

2) Ce ieste cirimnă sau ciremnă ?

3) Copii prind păsări cu aretele (eretele)? Dacă prind să se arate cum ?

4) Miorița ie cunoscută ?

5) Ce ştiți despre Dragobete ? Răspunsurile în No. viitor.

***

REDACȚIONALE

La Plenița să pregăteşte o mare serbare în folosul revistei noastre. Vor da sprijinul lor câțiva artişti din Craiova şi câțiva scriitori olteni.

***

Înştiințez tovarăşii noştri că No. 1 din Suflet Oltenesc, a fost primit cu nespusă bucurie în toate cercurile cercetătorilor. Vom da în curând câteva dovezi despre aceasta.

***

Cei care se ocupă cu cercetarea baladelor olteneşti sunt rugați, a cere la noi orice lămuriri, pentru orice baladă şi va primi răspuns.

***

TOVARĂŞII NOŞTRII, Prof. M. Rădescu Craiova 200 lei

ABONAȚII NOŞTRII, Pr. Ioan Bercea, Dobridor-Dolj 120 lei, Nichifor I. Calafeteanu, Craiova 120 lei.

SUFLET OLTENESC

Culegeri şi cercetări folkloristice
Revista „Tovărăşiei Folkoriştilor Olteni"

Să iveşte odată pe lună tipărind numai culegeri şi cercetări folkloristice privitoare la Oltenia.

UN NAMĂR LEI 10 — PLATA PE UN AN LEI 120

Nu să trimete decât celor care plătesc înainte

Banii, Bucăţile de tipărit, cărţile pentru dări de seamă, schimburile, precum şi orice este privitor la Suflet Oltenesc, se vor îndrepta pe numele d-lui C. S. N. Plopşor la Tiparniţa Casii Oltenii Pleniţa

---

Rugăm cu deosebire pe toţi preoţii şi învăţătorii satelor Oltenii precum şi pe toţi oamenii de nădejde, care înţăleg rostul străduinţelor noastre, să ne trimeată cât mai multe culegeri de folklor, privitoare la pământul şi locuitorii Oltenii din trecut şi astăzi.

Culegerile necunoscute şi care au mare însemnătate, vor fi tipărite în Suflet Oltenesc, iar celelalte care nu vor avea loc, vor fi rânduite şi scrise cu mâna în nişte cărţi mari, bine legate, dintre care unele vor rămâne la Tovărăşia Folkloriştilor Olteni, iar altele se vor trimete la Academia Română.

Nădăjduind că vom putea fi de folos cercetărilor viitoare—pentru înţelegerea sufletului acestui popor—vom urma a lucra astfel, rugând înca odata pe toţi aceia care ne înţeleg, sa ne dea tot sprijinul lor.

CUPRINSUL:

DOUA TREI VORBE INAINTE:
de Pr. Teodor Bălăşel.

CERCETĂRI:
Lumea cea nevăzută, de Pr. Teodor Bălăşel.—Alt port în Oltenia, de N. Plopşor.—Contribuţie la un port deosebit în Oltenia, de Pr. Teodor Bălăşel.

CUVINTE ADÂNCI:
de C. Ciobanu.

SNOAVE:
de I. I. Buligan dela Gorj, N. I. Dumitraşcu şi Ion N. Popescu.

CANTECE:
de Gh. N. Dumitrescu-Bistriţa şi G. G. Fierăscu.

DESCANTECE:
de I. I. Buligan.

CREDINŢE:
de St. St. Tuţescu, N. Plopşor şi I. I. Buligan

BIBLIOGRAFIE:
Notiţă bibliografică despre lucrările lui Gh. F. Ciauşeanu.

Insemnări, Intrebări, Redacţionale, de N. Plopşor.

TIPARNIŢA

CASII OLTENII

— PLENIŢA —

TIPOGRAFIE * LEGATORIE * LIBRARIE